

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 698/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 So 46/2012 z 25. januára 2013, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Sd 9/2012 z 24. apríla 2012 a rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava, č. 516 124 3180 z 19. októbra 2011 a postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 46, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) v spojení s porušením čl. 12 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 So 46/2012 z 25. januára 2013, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. 2 Sd 9/2012 z 24. apríla 2012 a rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie Bratislava (ďalej len „Sociálna poisťovňa, ústredie“), č. 516 124 3180 z 19. októbra 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Zo sťažnosti doplnenej podaním z 11. mája 2016 a z pripojených príloh vyplýva, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 Sd 9/2012 z 24. apríla 2012 potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia č. 516 124 3180 z 19. októbra 2011, ktorým bol sťažovateľke priznaný starobný dôchodok od 24. novembra 2010 v sume 250,40 € podľa § 65 a § 82 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že rozsudkom sp. zn. 10 So 46/2012 z 25. januára 2013 potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu.

Sťažovateľka doručila Sociálnej poisťovni, ústrediu 16. februára 2016 výzvu, ktorou žiadala o zaslanie informácie o stave individuálneho účtu poistenca a zaslanie exekučného titulu, na základe ktorého jej Sociálna poisťovňa vykonáva zrážky z dôchodku. Sociálna poisťovňa, ústredie na výzvu sťažovateľky reagovala prípisom z 2. marca 2016, v ktorom sťažovateľke oznámila, že starobný dôchodok jej bol priznaný rozhodnutím z 19. októbra 2011, pričom pre účely výpočtu výšky jej starobného dôchodku boli zhodnotené všetky preukázané obdobia dôchodkového poistenia. Po priznaní nároku na starobný dôchodok nezískala žiadne obdobie dôchodkového poistenia, a preto nie je možné zvýšiť starobný dôchodok ani po vzniku nároku na tento dôchodok.

Sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. marca 2016 sťažovateľka namieta, že *„... výpočet a priznanie dôchodku podľa zákona č. 461/2003 Z. z. som nežiadala. Sociálna poisťovňa – ústredie v Bratislave, Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd SR rozhodli o výške môjho starobného dôchodku napriek tomu, že neúplne a nesprávne zistili sumy vymeriavacích základov a tiež dobu zamestnanosti“*. Sťažovateľka ďalej namieta,

že Sociálna poisťovňa odmietla prepočítať jej dôchodok podľa predchádzajúceho zákona (zákon č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, pozn.).

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že vysloví porušenie ňou označených základných práv napadnutými rozhodnutiami, zruší napadnuté rozhodnutia a vec vráti na ďalšie konanie Sociálnej poisťovni, ústrediu s vyslovením príkazu konať bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľka sa tiež domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 50 000 €, čo odôvodňuje svojím presvedčením o zlom úmysle Sociálnej poisťovne, ústredia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Sťažnosť adresovaná ústavnému súdu bola podaná osobne v podateľni ústavného súdu 23. marca 2016. K sťažnosti (ani k dodatočne predloženému doplňujúcemu podaniu) nebolo pripojené splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom advokátom v zmysle § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd dopytom v informačnej kancelárii Krajského súdu v Košiciach zistil, že napadnuté rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu nadobudli právoplatnosť 18. marca 2013.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1, čl. 39 ods. 1, čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s porušením čl. 12 ods. 1 ústavy napadnutými rozhodnutiami Sociálnej poisťovne, ústredia, krajského súdu a najvyššieho súdu.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Starobný dôchodok bol navrhovateľke priznaný rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredia č. 516 124 3180 z 19. októbra 2011, ktoré po vyčerpaní opravného prostriedku a odvolania nadobudlo právoplatnosť 18. marca 2013. Týmto rozhodnutím bol záväzným spôsobom určený rozsah sťažovateľkinho subjektívneho práva na výplatu starobného dôchodku.

Vzhľadom na to, že všetky vecné námietky sťažovateľky smerujú proti rozhodnutiu o priznaní starobného dôchodku, a s prihliadnutím na znenie petitu ústavný súd zastáva názor, že sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy je napádané predmetné rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku v spojení s napadnutými rozsudkami súdov, vo vzťahu ku ktorým však sťažovateľka podala sťažnosť zjavne oneskorene.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy začala plynúť od nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, t. j. od 18. marca 2013, a uplynula 18. mája 2013 (prípís Sociálnej poisťovne, ústredia z 2. marca 2016, ktorý sťažovateľka spomína vo svojom podaní, nemá v danom prípade žiadny vplyv na posudzovanie plynutia tejto lehoty, pozn.).

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2016